

X K 5961/2013

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

6000 KOPER

obt. GORŠE BRANE

PRITOŽBA

zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. X Ks 5961/2013 (Ks 256/2014), z dne 12.06.2014

na

Višje sodišče v Kopru
2x

Obtoženi Brane Gorše podajam pritožbo zoper sklep senata Okrožnega sodišča v Kopru, opr.št. X Ks 5961/2013 (Ks 256/2014), z dne 12.06.2014, s katerim je bilo ugotovljeno, da so še podani razlogi za pripor in se zato ta podaljša, iz vseh pritožbenih razlogov.

Senat Okrožnega sodišča v Kopru (dalje senat) je podaljšal pripor, ker navaja, da se po pregledu spisa, bistvene okoliščine, zaradi katerih je bil pripor odrejen in podaljšan, niso v ničemer spremenile. Tako naj bi bil še vedno podan utemeljen sum o storitvi dejanj po obtožnici.

Glede utemeljenega suma senat tega ni z ničemer obrazložil, razen s trditvijo, da je bila izrečena obsodilna sodba. Po mojem mnenju v tej fazi odločanja za podaljšanje pripora ne zadošča sklicevanje na utemeljen sum, ampak na obstoj dokazov, ki podajajo oceno o storitvi očitanih kaznivih dejanj.

Kot izhaja iz podatkov spisa, je bil pripor prvenstveno odrejen (in potem tekom postopka podaljševan) s sklicevanjem na obstoj sodbe v zadevi X K 10615/2010 Okrožnega sodišča v Ljubljani. Tega dejstva ni več. Ker je bila ta sodba v celoti razveljavljena, torej so se bistvene okoliščine, ki naj bi obstajale ob odreditvi pripora, spremenile.

Dalje se senat sklicuje na to, da podatki spisa izkazujejo, da se okoliščine niso spremenile. Če bi senat pregledal sodni spis, bi ugotovil, da se v njem nahaja materialni dokaz (listina) iz katere izhaja, da se je Hidro Koper vseskozi štel za lastnika nepremičnin vpisanih v vl.št. 804 k.o. Bertoki in da se morebitno dejstvo o opredelitvi javnega dobra neke nepremičnine ne enači z dejstvom lastništva tovrstnih nepremičnin. Nobene pravne akrobacije tega dejstva ne morejo (bodo mogle) izničiti. S tem pa se izkaže, da ne obstoji niti utemeljen sum o storitvi kaznivega dejanja poslovne goljufije.

Dalje senat z ničemer ne pojasni, na kateri zakonski podlagi šteje, da je stečajni upravitelj uradna oseba. Da stečajni upravitelj ni uradna oseba, izhaja iz zakonske opredelitve stečajnega upravitelja kot procesnega organa stečajnega postopka. Tudi tu kake pravne akrobacije ne bodo mogle izničiti dejstva obstoja pravnomočne odločbe, ki za konkretnega pritožnika ugotavlja, da kot stečajni upravitelj ni uradna oseba (tu se sploh ne spuščam v obstoj listinskih dokazov glede prodaje terjatve do Toncity, ki trditve tožilstva in obsodbo v celoti negirajo).

Glede pranja denarja pa v spisu ni enega dokaza o tem, da naj bi pritožnik izvajal kake odkupe terjatev, finančne transakcije, ali si pridobil kako premoženjsko korist.

Torej ne da samo obstojijo spremenjene okoliščine okoli suma storitve kaznivih dejanj, ampak materialni dokazi v celoti negirajo očitane storitve dejanj, na kar pritožnik opozarjam že ves čas tega postopka.

Senat dalje obrazlaga, da obstoji ponovitvena nevarnost, katero utemeljuje s tem, da naj bi bila dejanja storjena v funkciji stečajnega upravitelja. Ta trditev senata v celoti negira obstoj ponovitvene nevarnosti, saj nimam več položaja stečajnega upravitelja, ker nisem več imetnik veljavne licence. S tem je trditev o obstoju ponovitvene nevarnosti v celoti neutemeljena in brez dejanske podlage. Senat sicer zatrjuje, da je pravno znanje tista dodatna okoliščina, ki kaže na obstoj te nevarnosti, vendar senat v tej obrazložitvi v celoti odstopa od vseh uveljavljenih pravnih standardov in sodne ter ustavnosodne prakse. Naj navedem samo nekaj primerov: postopek zoper tožilca, kateremu je bil pripor iz ponovitvene nevarnosti odpravljen takoj, ko se je odrekel položaju tožilca. Kljub temu, da taisti tožilec razpolaga s pravnim znanjem. Postopek zoper zdravnika, kateremu je bil pripor iz ponovitvene nevarnosti odpravljen takoj, ko se je odrekel zdravniški licenci, čeprav taisti zdravnik razpolaga z medicinskim znanjem. Prav tako ni odrejen pripor v primerih, ko so podani očitki storjenih dejanj s področja gospodarskega kriminala, čeprav osumljenci ostajajo na položaju vodstvenega kadra.

Senat tako v ničemer ne pojasni, zakaj je odstopil od ustaljene sodne prakse in zakaj šteje, da kljub očitku storjenih kaznivih dejanj kot stečajnega upravitelja, ob dejstvu, da licenca za upravitelja ne obstoji več, še vedno šteje, da je podan ponovitveni razlog. S tako (ne)obrazložitvijo senat krši z ustavo zajamčeno pravico do enakega varstva pravic.

Senat obrazlaga, da naj bi nadaljeval s kaznivimi dejanji, kljub sproženemu postopku v letu 2007 v Ljubljani. Ta postopek je, kot izhaja iz pravnomočne sodne odločbe, bil v celoti neutemeljen in posledica tožilske objestnosti ob dejstvu, da so kriminalisti podali trikrat poročilo v katerem so zapisali, da niso zaznali obstoja elementov kateregakoli kaznivega dejanja. Sklicevanje senata na obstoj kaznivega dejanja v postopku, v katerem je bila obtožba v celoti zavrnjena, je najmanj etično in moralno sporno. Zato je zatrjevanje o vztrajnosti in odločnosti z ničemer izkazano, sploh ob zgoraj opisanih dejstvih, ki negirajo obstoj očitanih kaznivih dejanj v konkretnem postopku. Toliko manj je tako podana kakršnakoli podlaga za trditev o dolgotrajnosti izvrševanja kaznivih dejanj od leta 2004 do 2010. Zaenkrat ne obstoji nobena pravnomočna sodna odločba, ki bi kaj takega potrjevala, trditev senata pa je tako v nasprotju z listinskimi dokazi in pomeni kršitev pravice iz 27. člena Ustave RS.

Tako za trditev, da »vsa navedena dejstva in okoliščine, ki so bila podrobneje že obrazložena v dosedanjih sklepih o priporu, ostajajo nespremenjena in kažejo na realno in konkretno ponovitveno nevarnost, ki je pri obtožencu še vedno prisotna« ni prav nobene podlage v nobeni listini v sodnem spisu.

Senat se sklicuje pri očitku begosumnosti na izrek obsodilne sodbe in da je bilo z njo ugotovljeno, da sem si pridobil za več kot dva milijona evrov protipravne premoženjske koristi, ki do sedaj še ni bila vrnjena. Razen trditve tožilstva o premoženjski koristi, katero je nekritično povzelo sodišče v sodbi, v spisu ne obstoji en sam samcat dokaz, ki bi dokazoval, da sem prejel premoženjsko korist v očitnem znesku. Obstojijo pa v spisu dokazi iz katerih izhaja, da sta bili odkupovalki terjatev in prejemnici sredstev že pravnomočno obsojeni osebi. Zakaj sodišče njima ni odvzelo premoženjsko korist, če je štelo, da si jo je kdo pridobil, je stvar presoje sodišča; za očitek pridobitve koristi pa morajo obstajati dokazi, katerih pa za pritožnika ne obstoje.

Obstoj konkretne nevarnosti mora biti podan v ravnanju pritožnika, ne pa v sklepanju sodišča, katerega gradi na neobstoječih dokazih. Strokovno znanje ne predstavlja okoliščine, ki bi kazala na begosumnost. Tudi izrek obsodilne sodbe sam po sebi ni tista okoliščina, na katero sodišče lahko veže obstoj pripornih razlogov. Sodišče mora obstoj razlogov presojati v skladu z zakonom in sodno ter ustavnosodno prakso.

Tega pa senat v konkretni zadevi ni storil.

Razlogi ponovitvene nevarnosti, bi bili podani, če so kumulativno izpolnjeni naslednji pogoji:

- ko osebnost obtoženega, okolje in razmere v katerih živi ter njegovo dosedanje življenje omogočajo zanesljiv konkretiziran sklep o obstoju realne nevarnosti ponovitve določenega specifičnega kaznivega dejanja
- ko se ugotovi in obrazloži, da obstoji nevarnost ponavljanja takšnega dejanja, ki pomeni ogrožanje varnosti ljudi
- ko ob uporabi načela sorazmernosti sodišče pretehta, ali je v konkretnem primeru varnost ljudi zaradi nevarnosti ponovitve določenega kaznivega dejanja ogrožena do te mere, da odtehta poseg v obtoženčevo pravico do osebne svobode

V konkretnem primeru ni izpolnjen noben od navedenih treh pogojev, prav tako pa senat svoje obrazložitve ni podal v tej smeri ter je uporabil pravne standarde, ki so za odreditev pripora nesprejemljivi.

Da se senat sicer zaveda, da je potrebno sklep o podaljšanju pripora obrazložiti na tak, zgoraj opisani način, izhaja iz sklepa senata istega sodišča, kateri je bil sprejet istega dne v drugi zadevi pod številko Ks 257/2014.

Z izdanim sklepom je senat kršil ustavno pravico pritožnika iz 19.člena Ustave RS in 22. člena Ustave RS.

Zaradi vsega navedenega menim, da je zagrešena bistvena kršitev določb postopka, zmotno ugotovljeno dejansko stanje ter kršene pravice iz čl. 19, 22, 25 in 27 Ustave RS.

Predlagam, da se pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da se pripor odpravi.

Koper, 15.06.2014

GORŠE BRANE

